

Обаче стариятъ (англичанинъ) не се рѣши самъ да върши всичко. Той поиска помощникъ единъ якъ индиецъ, каквито за пари често служеха на англичанитѣ — та го направи младши стражаръ.

Индийцитѣ, като видѣха това, се зарадваха. Стариятъ селянинъ каза: „раздѣлихме орѣха на двѣ: половината вамъ и половината намъ.“

Английскиятъ старши стражаръ учи своя помощникъ индиеца така:

— Говори имъ съ добро. Биволитѣ нѣма вече да пасатъ въ ливадитѣ. Обясни имъ по просто — да разбератъ. Па ако не послушатъ, повикай ме.

Една вечеръ всички селяни се завърнаха отъ полската си работа. Старитѣ още се чудеа, що да правятъ. При тѣхъ дойде младшията и ги покани да чуютъ, що ще имъ каже.

— Хей-селяни, моя господаръ ви вика въ палатката си, защото има нѣщо да ви говори. Тръгвайте съ мене.

Старитѣ тръгнаха, макаръ безъ сърдце. Вардачната палатка на англичанина се намираше посрѣдъ пасбищата на една височинка. Селянитѣ-индици се събраха около нея. Старшията се покачи на единъ сандъкъ и съгледа навжсенитѣ и недоволни погледи на селянитѣ. Но той не знаеше или просто се прѣстори, че не знае индийския езикъ, та покани младшия да прѣведе на селянитѣ това, що той ще имъ обади.

— Слушай, младши! Кажи имъ, че азъ тукъ замѣстямъ английското правителство, както и моя господаръ. Ние сме дошли отъ Лондонъ и сме